

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Petry Venclové, Ph.D. a JUDr. Aleše Korejtky v právní věci žalobkyně: **M.O., nar. „X“, bytem Z. 479, T. 1**, zastoupené: JUDr. Jiří Všecký, advokát, se sídlem Orlická 163, 500 03 Hradec Králové, proti **žalovanému: Krajský úřad Pardubického kraje, se sídlem Komenského nám. 125, 532 11 Pardubice**, za účasti: **H.Š., bytem H.-K. čp.67, H., v řízení o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 15.7.2013, č.j. KrÚ-35990/85/2013/OMSŘI/Es-2**, ve znění opravného rozhodnutí žalovaného ze dne 4.9.2013, č.j. KrÚ-35990/85/2013/OMSŘI/Es-4,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Účastníci nemají právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně (dále v textu i jako „žalobce“) se včasnou žalobou domáhala soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutím žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Holice (dále jako jen i „*správní orgán prvního stupně*“ nebo „*stavební úřad*“) ze dne 16.4.2012, č.j. MUHO/06241/2012 (dále jen „*rozhodnutí správního orgánu prvního stupně*“), kterým byla výrokem:

- I. dodatečně povolena stavba „*stavební úpravy v rodinném domě č.p. 74, K., H.*“ na pozemcích označených jako parc. č. 4002/1, 4003, 3999 a 4002/2 v kat. území H. v Čechách, včetně stavebních objektů kanalizační přípojky pro splaškové vody, žumpy na vyvážení, opěrné zdi a terénních úprav (dále jen „*stavba*“),
- II. dodatečně povoleny části stavby,
- III. stanoveny podmínky pro dokončení stavby.

Žalobu odůvodnila žalobkyně následujícím způsobem:

Předně namítla, že v řízení o dodatečném povolení stavby byla podána jen „*toliko jediná žádost ve stavu, tvaru a obsahu, jak ji učinil stavebník podáním správnímu orgánu dne 19.10.2009*“, která nebyla přes výzvu ani doplněna a ani upravena, a po celé řízení zůstala ničím nedotčena. Jasný předmět řízení je teprve patrný až z výroku žalovaného rozhodnutí, aniž by žalovaný uvedl, jak se takový předmět řízení do výroku rozhodnutí dostal, když žalobkyni „*od počátku až do vydání rozhodnutí správním orgánem byl předmět v řízení skryt*“, nebylo zřetelné, co bylo předmětem správního řízení. Odůvodnění žalovaného rozhodnutí v části týkající se předmětu řízení „*nelze příliš rozumět*“. Z ničeho se „*nepodává*“, že by stavebník vedené žádosti měl uvést stavby „*RD žumpa a terénní úpravy*“, z žádosti se totiž „*nepodává*“ vůbec nic. O vůli stavebníka nejde a jít nemůže, neboť takovou vůli právě zobrazuje podaná žádost o dodatečné stavební povolení. Stavební úřad v průběhu řízení o odstranění stavby vymezil rozsah tohoto řízení, stavebník odpovídající žádost o dodatečné povolení stavby nepodal, stavebník dále pokračoval ve stavbě, posléze byl vymezován další rozsah řízení o odstranění stavby, když původní žádost stavebník nerozšířil a ani ji neupravil. Tuto námitku pak žalobkyně v podstatě zopakovala i v další části žaloby, přičemž tuto námitku shrnula takto: „*podstatou vadného rozhodnutí žalovaného a jemu předcházejícího rozhodnutí správního orgánu je zejména skutečnost, že správní úřad rozhodoval na základě žádosti v návrhovém řízení, vymezeném obsahem podání, doručené správnímu úřadu dne 19.10.2009, který za celou dobu řízení nedoznal žádných změn.*“ K tomu ještě uvedl, že řízení je „*tak produktem výlučné iniciativy správního úřadu.*“ Žalobkyně dále namítla, že rozhodnutí správního orgánu bylo žalovaným přezkoumáváno v rozsahu celku, ačkoli odvolání žalobkyně bylo podáváno toliko do části výroku vydaného rozhodnutí a vymezeno tak, že jej žalobkyně podává do výroku II. bod 2, II. bod 3, II. bod 4 a souvisejících výroků III., tedy těch výroků, které se netýkají stavby, jak bylo vymezeno svým názvem v dodatečném stavebním povolení, tj. „*stavební úpravy v rodinném domě č.p. 74, K. H.*“ Rozsahem odvoláním se žalovaný nevypořádal vůbec. Dále uvedla, že „*blíže potom žalobkyně odkazuje na obsah odvolání v předchozím řízení.*“ V části III. žaloby pak žalobkyně namítla, že se žalovaný nevypořádal z věcného hlediska s obsahem odvolání, „*pokud jde o rozpor obsahu rozhodnutí s posuzovanou skutečností, především co do masivních úprav terénu a masivní změny sklonu v celém rozsahu pozemků, z nichž jsou odváděny veškeré body výlučně na pozemek žalobkyně, uvedených ve výroku dodatečného stavebního povolení, zřízení vjezdu bez souhlasu vlastníka pozemku, odvolatele, ve skutečnosti existující opěrné zdi vystavěné rozporně s výrokem I., pojednávajícím o opěrné zdi, včetně drenáže a odvodnění, skutkově nesprávného popisu trativodu, vyvedeného nikoli na pozemek p.č. 3999, nýbrž na pozemek žalobkyně, nepostiženého příkopu, odvodňující lesní pozemek jiného vlastníka na pozemek žalobkyně, včetně stavebních úprav domu č.p. 74, které nejsou úpravami, ale změnou stavby dle § 2 odst. 6 stavebního zákona*“. Žalobkyně dále „*podává*“, že žalovaný se žádným způsobem nevypořádal s důvody odvolání k výroku II. bod 3, pokud

jde o opěrnou zeď a dešťovou kanalizaci. Žalobkyně navrhla, aby soud žalované rozhodnutí včetně rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný se ve vyjádření v žalobě vypořádal s jednotlivými námitkami žalobkyně s tím, že uvedl svou argumentaci z žalovaného rozhodnutí. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Předně je nutné zdůraznit, že podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), soud přezkoumává napadené výroky žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu tedy platí dispoziční zásada. Rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je ve správním soudnictví vymezen žalobními body, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona. Z tohoto důvodu obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčují obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Přezkoumá-li soud žalobou napadené rozhodnutí nad rámec žalobních bodů, překročí rámec přezkumné činnosti vymezený v § 75 odst. 2 s.ř.s., přičemž Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) již v minulosti vyslovil, že „jinou vadou řízení před soudem“ s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé je, pokud krajský soud přezkoumá a poté zruší žalobou napadené správní rozhodnutí z důvodu, který nebyl žalobcem uplatněn jako žalobní bod. Takový postup krajského soudu je nejen popřením dispoziční zásady, kterou je ovládáno správní soudnictví, ale znamená i zásah do principu rovnosti účastníků řízení, neboť jim odnímá právo vyjádřit se ke skutkovým a právním otázkám, které vzal soud za určující pro své zrušující rozhodnutí (srov. např. rozsudek NSS ze dne 14.2.2008, č.j. 7Afs 216/2006-63). Určitý průlom do dispoziční zásady ovládající správní soudnictví představuje povinnost soudu vyslovit rozsudkem nicotnost přezkoumávaného správního rozhodnutí bez návrhu (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a povinnost soudu zrušit napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, přičemž tato povinnost připadá v úvahu jen v případě, kdy tato vada brání přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (srov. např. rozsudek NSS ze dne 12.12.2003, č.j. 2Ads 33/2003-78, a zejména usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84). Další případy týkající se možnosti tohoto průlomu stanovila judikatura jen v určitých, specifických věcech (např. prekluze v daňovém řízení, zánik odpovědnosti za přestupek uplynutím zákonné lhůty, uplatnění zásady ne bis in idem, aplikace zásady „non-refoulement“, aplikace právního předpisu či ustanovení, které na věc nedopadají – avšak to jen při splnění předpokladů stanovených v judikátu NSS ze dne 28.7.2009, č.j. 8 Afs 51/2007-87, v bezpečnostním řízení týkajícím se utajovaných informací-srov. rozsudek NSS ze dne 25.11.2011, č.j. 7 As 31/2011-101). Rozšířený senát NSS v usnesení ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84, dále judikoval, že krajský soud je oprávněn dále zrušit rozhodnutí správního orgánu pro vady řízení uvedené v § 76 odst. 1 s.ř.s., tj. ex officio, v případě, pokud tyto vady brání přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, byť je žalobce výslovně v žalobě nenamítl (tj. jedná se o případy, kdy rozhodnutí není schopno přezkumu z hlediska žalobních námitek, přičemž tato vadnost a nemožnost podrobit rozhodnutí zkoumání musí být zjevná buď ze spisu či z jeho absence nebo z rozhodnutí samotného, pokud bude postrádat srozumitelnost či důvody v takové míře, že vylučuje zkoumání důvodnosti žaloby, anebo ji soud sezná na základě jiných rozhodných skutečností, jež se dostanou do jeho sféry). Konečně, dle názoru krajského soudu, výjimkou z této zásady bude i případ, kdy se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod ze strany správního orgánu, které nebude předmětem žalobních

námitek. Důvodem pro tuto výjimku je skutečnost, že ust. § 75 odst. 2 s.ř.s. představuje normu procesněprávní, a pokud se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod, tak je třeba připomenout, že smysl procesních norem spočívá ve vytváření mechanismů k ochraně hmotného práva. Procesní normy nelze vnímat jako samoúčelné, a tím spíše nemohou představovat překážku pro aplikaci ústavně zaručené hmotněprávní normy. Proto může v takovém případě krajský soud aplikovat hmotněprávní ustanovení Listiny základních práv a svobod i za situace, kdy žalobce tuto námitku v žalobě vůbec neuplatnil (podle rozsudku NSS ze dne 13. 6. 2008, sp.zn. 2 As 9/2008, který sice se vztahoval ke kasační stížnosti, ale lze jej argumentum a simili aplikovat i v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, neboť základní úvaha aplikovaná v tomto případě je použitelná i v tomto řízení).

Krajský soud se tedy ve smyslu zmíněné judikatury nejprve zabýval otázkou, zda existuje některá z výše zmíněných výjimek ve vztahu k aplikaci dispoziční zásady, tj. zda je dán důvod pro to, aby soud aplikoval některou z výše uvedených výjimek. V této souvislosti dospěl krajský soud k závěru, že žalované rozhodnutí netrpí vadou uvedenou v ust. § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s., žalované rozhodnutí není nicotné (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a rovněž se nejedná o zmíněné další případy průlomu do dispoziční zásady. Proto se krajský soud dále zaměřil na přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.).

Předmětem stavebního řízení, v němž bylo vydáno žalované rozhodnutí, bylo dodatečné povolení zmíněné stavby na pozemcích specifikovaných v žalovaném rozhodnutí, přičemž toto rozhodnutí tvoří s rozhodnutím správního orgánu prvního stupně jeden celek. Toto rozhodnutí bylo vydáno dle právní úpravy uvedené v § 129 stavebního zákona, který upravuje postup stavebního úřadu v případě, kdy stavební úřad rozhoduje o odstranění nepovolené stavby. Platná právní úprava stanoví stavebnímu úřadu možnost dodatečného povolení stavby stavebníku nebo vlastníku stavby, pokud ten prokáže splnění zákonem stanovených podmínek (§ 129 stavebního zákona). V takovém případě může stavební úřad vydat rozhodnutí o dodatečném povolení stavby nejen v případě splnění určitých zákonem stanovených podmínek (§ 129 odst. 2 stavebního zákona), přičemž stavební úřad přeruší řízení o odstranění stavby a vede řízení týkající se dodatečného povolení stavby. V tomto dalším řízení stavební úřad může vydat dodatečné povolení stavby dle § 115 stavebního zákona a § 5 a 6 vyhl. č. 526/2006 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení stavebního zákona ve věci stavebního řádu, přičemž další podmínkou pro zahájení tohoto řízení vedle splnění podmínek ustanovení § 129 odst. 2 stavebního zákona je i příslušný procesní úkon stavebníka, tj. podání žádosti o stavební povolení. Je samozřejmé, že v rozhodnutí o dodatečném povolení stavby musí být tato stavba, čili i předmět tohoto stavebního řízení, vymezena konkrétním, nezaměnitelným způsobem tak, aby nemohlo dojít k žádným pochybnostem a účastníci řízení měli možnost využít všech svých procesních práv za účelem uplatnění svých zájmů tak, aby nemohli být na svých právech kráceni. Vymezení předmětu řízení, v němž je vydáváno dodatečné povolení stavby, však není možné vykládat (slovy žalobkyně oblíbeného pojmu „*podávat*“) tak dogmatickým způsobem, jak to činí žalobkyně.

A právě otázky vymezení předmětných řízení se týká stěžejní námitka žalobkyně, kterou tato „*podává*“, čili uplatňuje či vznáší na několika místech žaloby žalobkyně. Ostatně tuto námitku uplatnila žalobkyně i v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, přičemž žalovaný se s touto námitkou vypořádal tak, že zdůraznil význam svého předchozího rozhodnutí (jedná se o rozhodnutí ze dne 27.8.2012), kterým zrušil předchozí

rozhodnutí stavebního úřadu a věc mu vrátil k dalšímu projednání, a to právě zejména z důvodu nedostatečného vymezení předmětu tohoto stavebního řízení, přičemž žalovaný v tomto rozhodnutí stavebnímu úřadu určil, aby napomohl stavebníkovi uvést do souladu žádost pro dodatečné povolení stavby a projektovou dokumentaci, neboť pro účastníky řízení nebyl obsah žádosti dostatečný. Jak vyplývá z odůvodnění žalovaného rozhodnutí a dále ze správního spisu, poté stavební úřad v rámci místního šetření dne 25.9.2012 za účasti stavebníka, projektanta a žalobkyně v zastoupení Ing. Josefa Javůrka hned na počátku jednání uvedl, co je předmětem jednání, tj. byly upřesněny objekty, které jsou předmětem dodatečného povolení stavby, byl zaznamenán stav stavebních úprav rodinného domu, tj. stavebních úprav rodinného domu, žumpy s připojením, opěrné zídky a terénních úprav. Je sice pravdou, že v žádosti o dodatečné povolení stavby ze dne 19.10.2009 stavebník přesně takto předmět dodatečného povolení stavby neuvedl, když tato obsahuje jen, že se jedná o stavbu „RD, žumpy a terénní úpravy“ na pozemcích v žádosti vymezených zde uvedenými parcelními čísly. Žalovaný k uvedené námitce v žalovaném rozhodnutí konstatoval, že „z důvodů zřejmé nedostatečné znalosti stavebních předpisů stavebník opomenul připojení žumpy a již částečně dokončenou stavbu opěrné zídky do jednoho metru, přičemž se jednalo o stavbu v rámci realizace terénních úprav“. Stavební úřad s předmětem řízení obeznámil ostatní účastníky řízení na jednání konaného dne 25.9.2012 a po doplnění projektové dokumentace i dne 8.2.2013, a takto vymezený předmět řízení byl uváděn ve všech písemnostech stavebního úřadu a neměnil se, čili nemohlo dojít ke zmatečnosti řízení. K tomu žalovaný dále uvedl, že každý z účastníků řízení se v jeho průběhu měl možnost se všemi stavbami a souvisejícími objekty obeznámit v projektové dokumentaci, přičemž navíc stavebník podal dodatek č. 1 – doplněnou projektovou dokumentaci, kde byly uvedeny všechny žádané objekty a další související objekty (rigol, akumulární jímka či zasakovací drenáž). Žalovaný tak k této odvolací námitce nepřihlédl, „neboť z řízení, z konaných jednání, z podané a doplněné PD stavebníkem a také v podstatě z nepodání stavebníkem žádných připomínek proti napadenému rozhodnutí je jeho vůle zřejmá.“ Dále žalovaný uvedl, že v souladu se zásadou hospodárnosti řízení se mu z tohoto pohledu „jeví podrobné doplnění žádosti či dokonalejšího výroku rozhodnutí již jako nadbytečný úkon, který by neovlivnil výsledek správního řízení, a spíše by nadměrně zatížil účastníky řízení novým projednáváním věci.“ S uvedeným názorem se krajský soud plně ztotožňuje, když navíc uvádí následující:

Jak již soud již výše uvedl, nelze přistupovat k otázce vymezení předmětu zmíněného řízení takovým dogmatickým způsobem, jak učinila žalobkyně v odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu a potažmo i žalobě. O zmatečnost by se mohlo jednat pouze v případě, když by mezi vymezením předmětu řízení o odstranění stavby a vymezením předmětu rozhodnutí o dodatečné povolení stavby byly takové evidentní rozdíly, či zásadní nejasnosti, ze kterých by bylo patrné, že takto vymezené předměty se buď naprosto liší, případně z nich vůbec není zřejmé, jaké konkrétní stavby se žádosti uvedené povolení týkaly. Tomu však v projednávané věci rozhodně nebylo. Navíc je nutné zdůraznit, že předmět každého správního řízení nemusí být konečným, podrobným způsobem vymezen jen v žádosti o zahájení správního řízení, ale může být upřesněn za účelem odstranění pochybností a nejasností i v dalším průběhu správního řízení. A právě tak tomu bylo i v projednávané věci, což vyplývá i z výše zmíněného postupu žalovaného a stavebního úřadu. O tom svědčí i následující závěr žalovaného, který byl obsažen v předchozím, zrušujícím jeho rozhodnutí ze dne 27.8.2012:

„Odvolací orgán ovšem musí podotknout, že v žádosti ze dne 19.10.2009 stavebník vymezuje předmět řízení na rodinný dům (pozn. odvolacího orgánu: zřejmě tím myslí stavební

úpravy RD, neboť RD je stávající), žumpu a terénní úpravy. Stavební úřad však v napadeném rozhodnutí dodatečně povolil také opěrnou zidku a kanalizační přípojku do žumpy, tedy předmět žádosti neoprávněně rozšířil bez žádosti (písemného vyjádření) stavebníka. Stavební úřad ve vydaných písemnostech v rámci oznámení o zahájení řízení nebo pokračování řízení i v rámci seznámení s podklady vždy uváděl předmět řízení pouze jako stavební úpravy rodinného domu, aniž by dále citoval další stavební objekty, o které stavebník požádal. Nesouladem žádosti v předmětném řízení uváděným v písemnostech a na závěru v napadeném rozhodnutí došlo ke zmatečnosti pro účastníky řízení, a tím i k nezákonnosti postupu stavebního úřadu, jenž vedl k vydání nezákonného napadeného rozhodnutí.“ Jak vyplývá z výše uvedených skutečností, uvedených i v žalovaném rozhodnutí, byly vady žádosti o vydání dodatečného povolení stavby dne 25.9.2012 na místě jednání ve smyslu platných právních předpisů a názorů odvolacího orgánu – žalovaného, stavebníkem v protokolu stavebního úřadu odstraněny, přičemž žádost byla jen upřesněna, nikoliv změněna, o stavební objekty, které byly zahrnuty v projektové dokumentaci Ing. Jitky Kociánové, č. zakázky 01/2012, která jsou součástí spisu. To vše proběhlo za účasti žalobkyně, která měla možnost se s tímto předmětem žádosti a s předmětem celého řízení seznámit a uplatnit svá práva, což ostatně i v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně učinila. V projednávané věci tak nemohlo dojít ke krácení práv žalobkyně. Navíc je nutné uvést, že zmíněná žádost byla podána bez zásahu stavebního úřadu do jejího obsahu, když stavební úřad ji nemůže měnit či doplňovat, přičemž pokud je nutné ze stavebně technického hlediska upřesnit popis stavby, tak naopak stavební úřad je povinen otázku přesného vymezení celého řízení a stejně tak i žádosti dále řešit součinnosti se stavebníkem, v daném případě se tak stal v protokolu z výše zmíněného ústního jednání ze dne 25.9.2012 s tím, že další podrobnosti jsou obsaženy v příslušné projektové dokumentaci, na kterou ostatně stavební úřad ve výroku svého rozhodnutí odkázal. Zároveň je nutné konstatovat, že předmět žádosti a potažmo i celého řízení, v němž bylo žalované rozhodnutí vydáno, není v rozporu s vymezením předmětu žalovaného rozhodnutí, což lze např. zjistit i z určení místa stavby, kdy nedošlo k žádným odlišnostem při určení pozemku, na kterém je stavba umístěna. Tuto žalobní námitku tedy shledal soud za nedůvodnou. K ostatním námitkám se pak soud vyjadřuje následujícím způsobem:

Není pravdou, že se žalovaný „s rozsahem odvolání nevypořádal vůbec, aniž by k tomu připojil odpovídající důvody svého rozhodnutí“. Rovněž není pravdou, že v dané věci je výrok rozhodnutí stavebního úřadu „zmatečný“, přičemž není pravdou, že nebyly odstraněny vady z předchozího řízení. Ostatně žalobkyně ani konkrétně neuvedla, o jaké že konkrétní vady se to mělo jednat, když naopak po vydání výše zmíněného předchozího zrušujícího rozhodnutí žalovaného byl naopak předmět celého řízení jasným způsobem vymezen a upřesněn v souladu s žádostí stavebníka a v souladu s projektovou dokumentací. Krajský soud tedy plně nerozumí slovům žalobkyně o tom, že „pokud však jde o jiné stavby, je třeba, aby pak vyjevil svou žádost, jež vymezuje předmět řízení.“ V daném případě byl předmět řízení dostatečným způsobem specifikován (resp. slovy žalobkyně „vyjeven“). Pokud žalobkyně tvrdí, že rozhodnutí stavebního úřadu bylo žalovaným přezkoumáváno v rozsahu celku, ačkoliv odvolání žalobkyně bylo podáváno jen do části výroku, tak soud nespatřuje ani na takovém postupu vadu, která by měla vliv na zákonnost žalovaného rozhodnutí, když žalobkyně ani neuvedla, na jakém konkrétním právu by byla v důsledku takového postupu krácena.

K námitce „z věcného hlediska“ obsažené v části III. žaloby soud uvádí, že správní orgán se vypořádal dostatečným způsobem s obsahem odvolání, když žalobkyně ani konkrétně v žalobě neuvedla, jakým „dostatečným způsobem“ se měl správní orgán s obsahem odvolání ve vztahu k jednotlivým námitkám žalobkyně vypořádat tak, aby vyhověl jejím požadavkům. Správní orgán se musí vypořádat s odvolacími námitkami tak, aby v nich uvedl konkrétní, přezkoumatelný a srozumitelný závěr, což ovšem neznamená, že by byl povinen vyhovět všem požadavkům odvolatele. Na tomto místě považuje za vhodné soud připomenout, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurg v. Nizozemí). Navíc je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobkyně odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy – minimálně implicitně – vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobkyně v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivity hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28.5.2009, č.j. 9As 70/2008-13) a dále také nálezy Ústavního soudu ve věcech sp. zn. IV. ÚS 401/2004, I.ÚS 729/2000, III. ÚS 961/2009 a další). Jak vyplývá z odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu a z obsahu žalovaného rozhodnutí, žalobkyně ke svým odvolacím námitkám uvedla ničím nepodložená tvrzení a výpočty o kapacitách vod, či tvrzení o nedostatečné kapacitě propustku, námitky o nedostatečnosti navržených stavebních objektů, projímání a zasakování vod na pozemku stavebníka, ovlivnění odtokových poměrů. Řadu těchto námitek vznesla žalobkyně i v průběhu řízení před stavebním úřadem, přičemž se s těmito námitkami vypořádal i správní orgán prvního stupně.

Např. žalobkyně již stavebnímu úřadu předložila fotografie týkající se pozemku parc. č. 4010/2, z nichž vyplývá vliv staveb na tento pozemek a dosavadní stavby a fotografie týkající se vyústění drenáže současného stavu v dodatečně povolované stavby na pozemek žalobkyně. Již v řízení před správním orgánem prvního stupně se námitky žalobkyně týkaly ovlivnění odtokových poměrů uvedenou stavbou, hospodaření a likvidace dešťových vod, přičemž s touto námitkou se dostatečným způsobem vypořádal již správní orgán prvního stupně, přičemž odkázal mimo jiné i na sdělení vodoprávního úřadu ze dne 12.11.2012, dle něhož dešťové vody budou stékat v dané lokalitě po stejné svodnici jako doposud, a že dle jeho úsudku naopak dojde ke zlepšení odtokových poměrů zřízením povrchového rigolu při severní hranici pozemku p.č. 4002/1. Již rozhodnutí stavebního úřadu se opírá o hydrogeologický posudek zpracovaný RNDr. Tomášem Pavlíkem – odborně způsobilou osobou v hydrogeologii, přičemž tento posudek řeší způsob zneškodňování dešťových vod, vsakování – ze střechy, z pevněných ploch a odvodňovacích drenáží rodinného domu na pozemcích stavebníka. Dále je v posudku navržen i způsob neškodného odvodnění povrchových vod přitékajících ve velmi vlhkých obdobích na pozemek p.č. 4002/1 tak, aby pozemky cizích vlastníků nebyly dotčeny soustředěným odtokem těchto vod z tohoto pozemku a posudek řeší i alternativní možnosti. V závěru posudku je konstatováno, že ani jedno z navrhovaných řešení nezhorší vodní poměry na některém pozemku ve vlastnictví jiné osoby. Námitku vlivu terénních úprav na pozemek ve vlastnictví žalobkyně (p.č. 4010/2) je technická a byla zamítnuta již stavebním úřadem, neboť z projektové dokumentace i

z hydrogeologického posudku je jednoznačné, že navrhovaným řešením nedojde ke zhoršení vodních poměrů na sousedních pozemcích. Žalobkyně stavebnímu úřadu předložila fotografie týkající se vlivu staveb na pozemek p.č. 4010/2, stavební úřad byl ale přesvědčen, že se jedná o fotografie zachycující hranici mezi pozemky ve vlastnictví stavebníka. Rovněž žalovaný reagoval na odvolací námitky žalobkyně, a to na str. 7 – 12 svého rozhodnutí. Žalovaný zejména zaujal názor k „poplašenému“ a subjektivnímu tvrzení žalobkyně o „masivních“ terénních úpravách, když uvedl, že žalobkyně v odvolání předkládá „nedůvěryhodný důkazní prostředek“, kterým v podstatě je analýza hydrotechnického řešení lokality za pomoci tabulek a odkazů na ČSN, avšak bez posouzení či alespoň vyjádření autorizované osoby hydrogeologa či projektanta vodního hospodářství. Dále žalovaný uvedl, že „složitým výpočtům a odkazům na normy právního zástupce v tomto případě konkurují zcela zásadní zjištění na místě stavby, zjištění skladby hornin z provedených sond, zjištění hladin spodních vod, ověření geologických poměrů nenasycených vrstev horninového prostředí, stavu přitékajících povrchových vod, posouzení přírodních podmínek atd...“, když příslušné odborné závěry vyplývají z uvedeného posudku přičemž tento posudek je dílem autorizované osoby, je podepřený o odkazy norem a předpisů a jedná se ve správním řízení o věrohodný podklad, navíc se k němu váže i vyjádření Městského úřadu Holice, odboru životního prostředí a stavebního úřadu, vodoprávního úřadu ze dne 12.11.2012, které hovoří o tom, že v dané lokalitě nedojde stavebními úpravami ke zvětšení odvodňované plochy a oběhové množství dešťových povrchových vod zůstane nezměněno, a že také spíše vidí v řešení zasakovacího rigolu zlepšení odtokových poměrů. Krajský soud neshledává nic nezákonného a vadného na konstatování žalovaného o tom, že „na straně odvolatelky se znovu jedná o nepodložená tvrzení a výpočty o kapacitách vod, či tvrzení o nedostatečné kapacitě propustku, která nejsou podložena nezpochybnitelnými důkazními prostředky, ke kterým by mohl odvolací orgán přihlídnout.“ Navíc ani právní předpisy (zejména stavební zákon) nepovažují terénní úpravy do 1,5 m výši nebo hloubky o výměře do 300 m² za natolik zásadní či „masivní“ terénní úpravy, když je ponechává v tzv. „volném režimu“ (§ 80 odst. 3 písm. a), e) stavebního zákona, přičemž plocha terénních úprav je patrná z výkresů celkové situace stavby č. C3 a č. C4 obsažených ve stavební dokumentaci). Rovněž k dalším námitkám se vyjádřil buď žalovaný, nebo již i stavební úřad, např. k námitce vjezdu na pozemek se vyjádřil stavební úřad na str. 10 svého rozhodnutí. K námitce žalobkyně o tom, že se žalovaný „žádným způsobem nevypořádal s důvody odvolání k výroku II. bod 3, pokud jde o opěrnou zeď a dešťovou kanalizaci (s hodnotami a argumenty tam uvedenými), a s nepravdivými skutkovými závěry žadatele řízení“ soud uvádí následující:

Žalobkyně v odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu neuvedla námitku týkající se „opěrné zdi“, když pouze konstatovala, že „jde o opěrnou zeď a dešťovou kanalizaci, účastník podává, že je uvažovaná zeď výšky 0,5 – 1,0 m délky 21,50 m, za níž bude (je) osazeno drenážní potrubí DN100 napojené na dešťovou kanalizaci“. Po tomto konstatování následují námitky žalobkyně týkající se řešení odtoku srážkových vod, se kterými se žalovaný vypořádal. Pokud žalobkyně uvedla, že se žalovaný žádným způsobem nevypořádal s nepravdivými skutkovými závěry žadatele v řízení a „v podrobnostech potom žalobkyně odkazuje na obsah podaného odvolání“, tak soud není povinen vyhledávat za žalobkyni konkrétní námitky z odvolání a sám sobě vymýšlet právní argumentaci proti odůvodnění žalovaného rozhodnutí, když se žalovaný s těmito námitkami vypořádal.

Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba nebyla důvodná, a proto ji musel zamítnout (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobkyně nebyla v řízení úspěšná a žalovaný se tohoto práva vzdal.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 26. března 2014

JUDr. Jan Dvořák v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Píchová

52A 59/2013-72

U S N E S E N Í

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl předsedou senátu JUDr. Janem Dvořákem v právní věci **žalobkyně: M.O., nar. „X“, bytem Z. 479, T. 1,** zastoupena: JUDr. Jiří Všetečka, advokát, se sídlem v Hradci Králové, Orlická 163, 500 03, proti **žalovanému: Krajský úřad Pardubického kraje, se sídlem Komenského náměstí 125, Pardubice 532 11,** za účasti: **H.Š., bytem H.-K. čp. 67, H., proti rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 15.7.2013, č.j. KrÚ-35990/85/2013/OMSŘI/Es-2, ve znění opravného rozhodnutí žalovaného ze dne 4.9.2013, č.j. KrÚ-35990/85/2013/OMSŘI/Es-4,**

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 26. března 2014, č.j. 52A 59/2013-61, se v záhlaví opravuje tak, že označení osoby zúčastněné na řízení správně zní „Š.H., 534 01 H. – K. čp. 67“.

O d ů v o d n ě n í :

V části uvedeného výroku zmíněného rozsudku se při vyhotovování jeho originálu vyskytly zjevné nesprávnosti, k nimž došlo v písemném vyhotovení uvedeného rozsudku krajského soudu. Tyto nesprávnosti spočívaly v nesprávné označení osoby zúčastněné na řízení (chybně bylo uvedeno příjmení, tj. „Š.“, když správně je „Š.H.“.

Předseda senátu tak v souladu s ustanovením § 54 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), uvedené zjevné nesprávnosti tímto usnesením opravil.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 25. dubna 2014

JUDr. Jan Dvořák v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Michaela Jiroutová